

Arrest

nr. 267 494 van 28 januari 2022
in de zaak RvV X / XI

In zake: X
handelend in eigen naam en samen met haar echtgenoot X als wettelijke
vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. HARDY
Rue de la Draisine 2/004
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn en te handelen in eigen naam en samen met haar echtgenoot X als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen X en X, op 29 juni 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HAEGEMAN, loco advocaat J. HARDY, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De echtgenoot van verzoekster dient op 6 september 2012 een verzoek om internationale bescherming in en wordt op 21 mei 2014 erkend als vluchteling.

Verzoekster verkrijgt in 2015 een recht op verblijf in België via de gezinsherenigingsprocedure.

Haar echtgenoot wordt op 27 april 2017 veroordeeld wegens mensensmokkel met verzwarende omstandigheden. Op 20 juli 2018 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

(hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus die door de Raad wordt bevestigd bij arrest nr. X van 9 december 2019.

Een verlenging van haar verblijfspapieren wordt verzoekster in april 2020 geweigerd.

1.2. Verzoekster dient vervolgens op 18 mei 2020 een eigen verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 25 november 2020 en op 24 april 2021.

1.3. De commissaris-generaal neemt op 31 mei 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde een Irakese sjjiitische moslima te zijn, geboren op 26 juni 1989 in Bagdad (Centraal-Irak). U woonde tot 1997 in Al Mashkal wijk met uw gezin. Jullie verhuisden naar aanleiding van problemen van uw vader hierna naar Zayoune wijk. Van 2006 tot 2007 studeerde u rechten aan de universiteit van Mustansiriyah (Bagdad). Toen de milities de bovenhand namen in Irak stopte u tijdelijk met studeren. Enige tijd later hervatte u uw universitaire studies, ditmaal in de richting ‘economie’, aan de universiteit van Bagdad. U werkte deze studies nooit af omwille van de problemen met uw man. U leerde uw echtgenoot, S.Q.K.A-B (...), via vrienden kennen tijdens uw studieperiode en jullie trouwden in 2009. Jullie hebben twee kinderen samen: A-B.y.S.Q. (...), geboren in Irak en K.Z.-A.A Q. (...), geboren in België. Vanaf het huwelijk woonde u samen met uw man in de Al Amal wijk.

De functie van uw man bemoeilijkte jullie leven in Irak. Uw man was sinds 2008 aangesloten bij Al Sahwa en werd in 2009 leider van deze groep. Sindsdien ontving hij, omwille van zijn samenwerking met de Amerikanen, dreigtelefoons van het Al-Mahdi leger en Al Qaeda.

In 2010 werd uw man getipt door de Amerikanen aangaande een nakende arrestatie door de Iraakse veiligheidsdiensten en werd hij aangeraden te vertrekken. Hierop vluchtte hij, samen met u, naar Dohuk (Koerdisch Autonome Regio – KAR). Jullie woonden samen in Duhok vanaf februari 2010. Uw man werd later in de KAR opnieuw door de Amerikanen getipt en hij besloot hierop het land te verlaten. U, ondertussen zwanger van uw eerste kind en onwetend over de plaats waar uw echtgenoot zou terechtkomen, zou in Irak blijven. Uw echtgenoot vluchtte in juni 2010 weg uit Irak en reisde via verschillende landen naar België. Hij vroeg hier om internationale bescherming op 6 september 2013.

Tussen 2010 en 2015 verhuisde u meerdere keren binnen Irak zelf. Uw man had u aangeraden nooit ergens langtijdig te verblijven. In de periode februari tot juni 2010 verbleef u in Duhok (KAR) bij uw schoonzussen. Een tweetal maanden voor uw bevalling van uw eerste kind, keerde u terug naar uw ouders in Bagdad en u beviel er van uw zoon. Een maand na uw bevalling verhuisde u voor enkele maanden naar uw schoonzus in Missan (Zuid-Irak). U keerde bij de start van het academiejaar terug naar Bagdad maar stopte enkele maanden later met uw studie en dit nadat u betrokken was bij een schietincident. Zo zou de wagen waarmee u zich naar de universiteit begaf eind 2010 beschoten zijn. U veronderstelt dat dit gelinkt is aan de activiteiten van uw man. U verbleef nadien, en dit tot 2013 (zie infra), afwisselend bij verschillende familieleden in Bagdad, i.c. uw ouders, grootvader en oom, alsook bij uw schoonzussen in Wassit en Missan (Zuid-Irak). In 2013 werd uw voormalige woning, die u en uw man in 2010 verlaten hadden, in brand gestoken. Niemand was op dat moment aanwezig. U hoorde via via dat de brand door de milities was aangestoken. Uw vader besloot dat het niet meer veilig was en u verhuisde samen met uw ouders naar Erbil (KAR). Jullie verbleven er bij uw tante die met een Koerd getrouwd is.

Op 22 mei 2014 werd uw man de vluchtelingenstatus toegekend in België. De procedure gezinshereniging werd opgestart en u bereidde uw vertrek naar België voor. In december 2014 ging u over en weer naar Iran om uw papieren hieromtrent in orde te brengen. Hierna verhuisden u en uw ouders terug naar Bagdad. De aanvraag tot gezinshereniging werd goedgekeurd en u kwam op 17 april 2015 met uw zontje aan in België.

Enkele maanden later, rond september 2015, keerde u voor een kleine maand terug naar Bagdad omdat uw moeder heel ziek was. Op 14 oktober 2015, tijdens uw verblijf in Bagdad, kwamen Al Mahdi-leden bij uw ouderlijk huis naar u vragen daar ze vernomen hadden dat ‘de vrouw en het kind van S. (...) terug was’. Uw vader ontkende dat u daar was en blufte dat ze het huis mochten doorzoeken. De

woning werd uiteindelijk niet doorzocht maar de Al Mahdi-leden dreigden ermee het huis in brand te steken indien alsnog zou blijken dat u toch aanwezig was. Uw vader besloot hierop dat u moest vertrekken en gaf aan dat hij u niet meer wilde zien. U vertrok de volgende ochtend legaal met het vliegtuig naar Turkije. Op 19 oktober 2015 vloog u vanuit Turkije met vliegtuig naar Duitsland. Vandaaruit keerde u terug naar België. In 2016 verhuisden uw ouders terug naar Erbil omdat uw moeder er moest zijn voor een operatie. In april 2016 beviel u hier van uw tweede zoon.

Op 13 juli 2018 richtte de Staatssecretaris een vraag tot heropening van uw man zijn verzoek om internationale bescherming aan het CGVS en dit op basis van nieuwe informatie waaruit bleek dat uw echtgenoot veroordeeld werd omwille van 'mensensmokkel'. Op 25 juli 2018 besliste de Commissaris-generaal tot de intrekking van de eerder aan uw echtgenoot toegekende vluchtelingenstatus. Uw man ging in augustus 2018 hiertegen in beroep. In december 2019 werd de beslissing van het CGVS tot intrekking van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming voor uw man bevestigd door de Raad van Vreemdelingenbetwisting (RvV).

Nadat u in april 2020 uw verblijfspapieren wilde laten verlengen in het gemeentehuis werd dit geweigerd gezien uw man zijn status in tussentijd ingetrokken was. U diende hierop op 8 september 2020 een eigen verzoek om internationale bescherming in België in. In 2020 verhuisden uw ouders van Erbil terug naar Bagdad omdat ze hun huur in Erbil niet meer konden betalen.

U verklaart uit vrees voor uw leven, en dat van uw kinderen, tot op heden niet naar Irak te kunnen terugkeren en dit omwille van uw echtgenoot en zijn voormalige werkzaamheden. U bent ook al lang in België en leefde hier de voorbije jaren vrij en zonder problemen. Een terugkeer naar Irak nu zou heel moeilijk zijn.

Ter staving van uw verzoek legde u volgende documenten neer: Iraakse identiteitskaarten van u en uw zonen (originelen), Iraakes paspoort van uw zoon Y. (origineel) Iraakes nationaliteitsbewijs van u en uw zoon Y. (origineel), Belgische psychologische attesten (originelen), uittreksel rijksregister Irak (origineel), document goed gedrag en zeden (origineel), uw huwelijksakte (origineel), foto's van uzelf aan de universiteit (prints), foto's van uw huwelijk (prints), facebook screenshots, het Iraaks nationaliteitsbewijs en de Iraakse identiteitskaart van uw echtgenoot (kopieën) en foto's van een afgebrand huis.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal.

Uit uw verklaringen en uit uw medische attesten blijkt dat u last heeft van slaaptkort, nachtmerries, verlies van eetlust en geïsoleerd gedrag naar uw omgeving toe. Al uw symptomen beantwoorden aan de criteria van een depressie (CGVS1, p. 14 & CGVS2, p. 1 + medische attesten toegevoegd aan groene map). Doorheen het gehoor bleek u bij momenten ook emotioneel te zijn (CGVS1, p. 25, p. 26 & CGVS2, p. 10). De protection officer toonde begrip voor uw emotionele/psychologische toestand en informeerde doorheen uw persoonlijke onderhoud naar uw welzijn (CGVS1, p. 7 en 14 & CGVS2, p. 2, 3 en 4). In het kader van uw tweede gehoor werd u ook uitdrukkelijk gevraagd of u zich in staat voelde het gehoor te doen. U gaf aan dat u het gehoor wenste verder te zetten (CGVS2, p. 3). Bij aanvang van uw eerste alsook uw tweede persoonlijk onderhoud werd u erop gewezen dat er een pauze zou voorzien worden én werd u uitdrukkelijk meegedeeld dat u ook zelf ten allen tijde om een pauze kon vragen indien u hier nood aan had (CGVS1, p. 2-3 & CGVS2, p. 1). Deze pauze werd u dan ook effectief toegekend wanneer u hierom vroeg (CGVS1, p. 14 & CGVS2, p. 10). U bleek wel degelijk in staat om deel te nemen aan uw persoonlijke onderhoud en over voldoende cognitieve capaciteiten te beschikken om op een duidelijke manier uw relaas uit de doeken te doen. Op het einde van elk persoonlijk onderhoud werd u expliciet gevraagd of u alles had kunnen vertellen én werd u gevraagd of u de tolk en de vragen goed verstaan had. U antwoordde telkens affirmatief (CGVS1, p. 27 & CGVS2, p. 18).

Mede door bovenvermelde maatregelen werd u de mogelijkheid geboden uw relaas op een omstandige wijze uit de doeken te doen. Uit niets blijkt dat uw mentale toestand dermate is dat het standaard-procedureverloop in het gedrang kwam.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van een nood aan internationale bescherming in uw hoofde. U heeft doorheen uw verklaringen niet aannemelijk gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie, heeft dan wel dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming.

Niettegenstaande dat uw echtgenoot, steunend op artikel 55/3/1 §1 van de Vreemdelingenwet, zijn vluchtelingenstatus werd ingetrokken, en hij dus nog steeds over de hoedanigheid van vluchteling beschikt, moet er benadrukt worden dat het principe van “eenheid van familie” niet staat ingeschreven in het Vluchtelingenverdrag, noch in de criteria voor het bekomen van de vluchtelingstatus of de subsidiaire beschermingsstatus vervat in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Geen enkele dwingende rechtsnorm legt de Belgische staat op om internationale bescherming toe te kennen aan iemand louter omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van het gezin/de familie van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend. Elk verzoek om internationale bescherming moet steeds individueel onderzocht worden.

U verklaarde niet te kunnen terugkeren naar Irak daar u vreest ‘misschien’ vermoord of ontvoerd te worden, of dat uw kinderen ‘misschien’ voor uw ogen vermoord zullen worden, dit door milities (CGVS, p. 26).

Om redenen die hieronder duidelijk zullen worden uiteengezet, moet worden besloten dat u geenszins heeft weten te overtuigen van het bestaan van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde.

Dient vooreerst opgemerkt te worden dat u zich beroept op feiten die al meer dan een decennium geleden plaats gevonden hebben, i.c. de problemen van uw man in 2010 (CGVS1, p. 17). Zo verklaarde u dat uw man problemen had met twee milities in Irak en dat u daarom tot op de dag van vandaag angst heeft ontvoerd of gedood te worden door deze milities (zie DVZ-vragenlijst, p. 1, CGVS, p. 26).

Dient hierbij opgemerkt te worden dat u na de start van de problemen van uw man nog een vijftal jaar in Irak heeft gewoond (CGVS1, p. 17). Dat u, ondanks uw vrees vermoord en ontvoerd te zullen worden door milities naar aanleiding van de problemen van uw man, nog gedurende vijf jaar in Irak verbleef en pas in april 2015 effectief vertrok, doet reeds de nodige vragen rijzen bij uw beweerde vrees.

U verklaarde bovendien pas uit Irak te zijn vertrokken éénmaal uw echtgenoot hier internationale bescherming verkreeg én uw aanvraag tot gezinsherening werd goedgekeurd. Dat het voor u als vrouw alleen, met een minderjarig kind, niet evident was om Irak te verlaten en de reis naar België te maken, kan nog worden aangenomen. Echter, blijkt dat u gedurende de vijf jaar, sinds het vertrek van uw echtgenoot, ook herhaaldelijk gewoon in Bagdad – de plaats waar u tot op heden vreest voor uw leven - verbleef. Nochtans beschikte u over alternatieve verblijfplaatsen bij verschillende familieleden, i.c. schoonzussen en tante, in zowel de Koerdische Autonome Regio (Noord-Irak) alsook in Zuid-Irak (CGVS2, p. 3). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u tijdens uw verblijven in deze regio's problemen kende en gedwongen naar Bagdad diende terug te keren.

Opmerkelijk is voorts de vaststelling dat u er blijkbaar ook geen graten in zag in Bagdad te verblijven, dan wel er terug te keren, nádat u er, naar eigen zeggen, tweemaal persoonlijk werd gevisieerd omwille van uw man. U verklaarde eind 2010 betrokken te zijn geweest bij een schietincident. In 2013 zou uw voormalige woning in brand gestoken zijn. U bent ervan overtuigd dat deze gebeurtenissen tegen u persoonlijk gericht waren en dit omwille van uw echtgenoot. Desondanks bleef u in de periode tussen eind 2010 tot uw vertrek naar Erbil in 2013 afwisselend bij uw ouders, grootvader en oom in Bagdad (CGVS2, p. 3). U verbleef ook tijdelijk bij uw schoonzussen in Zuid-Irak in die periode maar keerde dan toch opnieuw terug naar Bagdad (CGVS2, p. 4). Ook eind 2014 – begin 2015, en dit nadat u in Iran uw papieren in het kader van uw gezinshereningsaanvraag had in orde gebracht, vestigde u zich tot aan uw vertrek uit Irak in april 2015, samen met uw ouders, opnieuw in Bagdad (CGVS2, p. 6).

Dat u voorts bovendien amper enkele maanden na uw aankomst in België, namelijk rond september 2015, er per direct voor koos naar Bagdad – de plaats die u zegt omwille van een vrees voor uw leven te hebben verlaten - terug te keren, strookt weerom niet met het gedrag dat men zou verwachten van iemand die zijn land uit vrees voor vervolging diende te verlaten (CGVS1, p. 11). Dat u uw zieke moeder wou gaan bezoeken (CGVS1, p. 11 & p. 25), kan hier geen ander licht op werpen. De vaststelling dat u aldus, ondanks uw beweerde vrees, in de periode 2010 – 2015 herhaaldelijk vrijwillig terugkeerde naar en u vestigde in Bagdad én u in september 2015, na uw uiteindelijke vertrek uit Irak, vanuit België opnieuw vrijwillig naar Bagdad terugkeerde, holt de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van de feiten die u in Bagdad zou hebben meegemaakt en van uw beweerde vrees in het algemeen, dan ook duidelijk uit.

Wat de feiten betreft die u persoonlijk in Bagdad zou hebben meegemaakt dient voorts volgende te worden opgemerkt. Zo komt u voor beide incidenten niet verder dan het uiten van loutere beweringen. Eind 2010 zou de auto die u vervoerde naar de universiteit zijn beschoten. U verklaarde dat het “volgens iedereen” een doelgerichte aanslag betrof, i.c. deze man zou u achtervolgd hebben, en “iedereen dacht” dat dit verband hield met uw echtgenoot zijn voormalige functie. Dat u het doelwit was en men u wou doden omwille van uw echtgenoot bent u zeker omdat de chauffeur van de auto een arme man betrof met een goedkope auto, dus niemand zou belang hebben hem te viseren, zo stelde u (CGVS1, p. 17-18). In casu moet worden vastgesteld dat u zich met betrekking tot dit event op blote veronderstellingen baseert. U legt ook geen enkel tastbaar en overtuigend begin van bewijs voor aangaande deze gebeurtenis. Dat dit schietincident u als target had en/of te maken had met de functie van uw man die toen reeds het land verlaten had, toonde u geenszins aan. Het mag bovendien wel verbazen dat zich in de daaropvolgende periode geen verdere feiten hebben voorgedaan noch bijkomende (doorgedreven) pogingen werden ondernomen u alsnog te vinden, dit zeker gelet op uw beweringen dat het wel degelijk om een, zij het mislukte, doelgerichte aanslag ging. Indien u er bovendien daadwerkelijk van overtuigd was dat u bij deze beschieting persoonlijk werd gevisieerd kan ook geenszins worden begrepen dat u toch gewoon in Bagdad, bij verschillende familieleden bleef wonen, ondanks uw verblijfsopties buiten Bagdad (zie supra). Het kan, rekening houdende met uw beweringen dat u gevisieerd werd door milities én dat deze milities gelinkt zijn aan de overheid (CGVS1, p. 23 en 24), immers voor uw belagers niet moeilijk geweest zijn de verschillende familieleden en hun woonplaatsen in kaart te brengen. Voorgaande wijst er eens te meer op dat aan uw beweringen persoonlijk te zijn gevisieerd en in levensgevaar te zijn geen geloof kan worden gehecht.

U haalde voorts nog een brand in uw voormalige woning aan in 2013. U verklaarde dat de brand aangestoken was door milities, i.c. het Al Mahdi-leger en Asaib Al Haqq (CGVS1, p. 13). Opnieuw komt u hier echter niet verder dan het uiten van loutere beweringen – dat jullie voormalige woning effectief in brand werd gestoken, toonde u zelfs niet aan (zie infra) - en pure veronderstellingen. U blijkt het allemaal niet zo goed te weten en blijkt evenmin enige stappen te hebben gezet u bijkomend grondig te informeren over hetgeen precies gebeurde en wie hiervoor verantwoordelijk was (CGVS1, p. 9). Dit is toch opmerkelijk indien u er daadwerkelijk van uitgaat dat het hier opnieuw om een persoonlijk tegen u gerichtte daad ging. U kan ook niet verduidelijken hoe de mensen uit de buurt – degenen via wie uw schoonfamilie en vervolgens uzelf zou zijn ingelicht – weten dat milities de woning in brand staken. Er kwam geen brandweer terplaatse, er werd geen onderzoek naar de brand gevoerd en niemand – uw man noch schoonfamilie – durft vragen stellen (CGVS2, p. 8). Hoe u aldus zo zeker bent dat de brand moedwillig werd aangestoken, het hier een daad van vervolging betreft, uitgaande van de milities, specifiek tegen u gericht en dit omwille van uw echtgenoot, is geenszins duidelijk en toont u aldus niet aan.

Het mag overigens ook wel ten zeerste verbazen dat de militieleden, indien ze het daadwerkelijk op u gemunt hadden omwille van uw echtgenoot, pas drie jaar na uw echtgenoot zijn vertrek en een tweetal jaar na hun eerdere (vermeende) mislukte poging u te doden, een tweede daad zouden stellen, i.c. de woning in brand steken. Eens zo opmerkelijk is het feit dat de militieleden, weerom in de veronderstelling dat ze daadwerkelijk naar u op zoek zijn en in navolging van wat hierboven reeds werd aangehaald, in de drie jaar sinds uw echtgenoot zijn vertrek geen gedegen onderzoek zouden gevoerd hebben naar uw verblijfplaats en aldus niet zouden geweten hebben dat u als sinds 2010 niet meer in deze woning verbleef.

Dient bijkomend nog te worden opgemerkt dat uw verklaringen ook niet éénsluidend zijn betreffende de persoon die ú over de brand zou hebben ingelicht en wie de foto's, die u ter staving van de brand voorlegt, heeft genomen. In het kader van uw eerste persoonlijk onderhoud verklaarde u nog dat u via uw schoonvader werd ingelicht over de brand in uw voormalige woning. Uw schoonvader ging er

immers regelmatig kijken om te controleren en nam toen ook de foto's van de vernielde woning (CGVS1, p. 13). Tijdens uw tweede persoonlijk onderhoud klonk het plots dat u via uw schoonzus werd ingelicht over de brand in de woning. U stelde nu dat niemand van jullie de woning ooit is gaan bekijken. Vrienden uit de buurt zagen het en namen vervolgens foto's van de vernielde woning (CGVS2, p. 8). Dit is niet ernstig.

De foto's die u voorlegde kunnen hoe dan ook geen ander licht werpen op voorgaande en kunnen geenszins weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw beweringen aangaande de brand in uw woning noch zede daders van, en reden voor, deze brand. Uit de foto's kan immers op geen enkele manier worden afgeleid dat het hier effectief om uw voormalige woning gaat. Evenmin spreken deze foto's zich uit over wat de oorzaak van de brand is, wie hier eventueel voor verantwoordelijk is en wanneer deze brand zou hebben plaatsgevonden.

Gezien bovenstaande moet worden vastgesteld dat de nodige vragen kunnen worden gesteld bij de waarachtigheid van de aangehaalde feiten. Dat u persoonlijk werd geviseerd, toont u geenszins aan.

Buiten voornoemde (beweerde) incidenten kende u gedurende uw vijfjarig verblijf in Irak na het vertrek van uw echtgenoot geen problemen (CGVS1, p. 19). U verhuisde dan wel uit voorzorgsmaatregel meerdere keren tussen 2010 en 2015, blijkt uit niets dat de militieleden in die periode naar u op zoek waren. Dat u er in die vijf jaar tussen het vertrek van uw echtgenoot en uw eigen vertrek ook voor koos om meermaals, om de zoveel tijd, terug te keren naar Bagdad en daar ook tijdelijk te gaan wonen (CGVS1, p. 10), doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees voor vervolging. Dit zeker gezien het feit u wel beschikte over verblijfsalternatieven buiten Bagdad, i.c. in Koerdistan en Zuid-Irak, en daar nooit iets meegemaakt heeft (CGVS1, p. 10 en CGVS2, p. 5). U verklaarde dat hoe vaak en naar waar u ook verhuisde, Bagdad uw uitvalsbasis was (CGVS2, p. 6). Dit houdt geen steek indien u er daadwerkelijk van overtuigd was/ bent dat uw leven er in gevaar is.

Zoals hierboven aangehaald besliste u ook amper een aantal maanden na uw vertrek uit Irak vrijwillig naar Bagdad terug te keren en dit naar de woning van uw ouders. Opnieuw een niet te begrijpen keuze indien u daadwerkelijk uit vrees voor uw leven zou zijn vertrokken. Dat uw moeder ziek was en u haar wilde zien (CGVS1, p. 11) – wat overigens weerom een loutere bewering betreft – kan hier geen ander licht op werpen.

Rekening houdende met het geheel van bovenstaande, kunnen ook de nodige vragen gesteld worden bij de feiten die zich na uw terugkeer in september 2015 zouden hebben afgespeeld. Bijkomend dient hier nog volgende te worden opgemerkt. U verklaarde dat er op 14 oktober 2015 militieleden van Al Mahdi-leger kwamen aankloppen bij uw thuis en naar u vroegen. Uw vader blufte dat u er niet was, waarna de militieleden ermee dreigden de woning in brand te steken indien zou blijken dat uw vader had gelogen doch vervolgens zonder meer vertrokken (CGVS1, p. 24). Allereerst komt u ook hier weer niet verder dan het uiten van loutere beweringen. Dit terzijde, het is toch opmerkelijk dat de militie, die voorheen nimmer bij uw dichte familie naar u kwam zoeken, net op het moment dat u terug in Bagdad was bij uw familie daar naar u kwam vragen en dit omdat ze 'gehoord hadden dat u terug was'. Dit zou impliceren dat iemand hen van uw terugkeer en effectieve verblijfplaats inlichtte. Dat ze dan, zodra ze dit nieuws vernamen, ginds naar u zouden zijn komen zoeken maar anderzijds gewoon uw vader op zijn woord geloofden en niet eens de moeite zouden doen om daadwerkelijk na te gaan of u er was, is volstrekt onaannemelijk. Dat u, zoals u beweert, door de milities wordt gezocht en risico loopt door hen te zullen worden gedood, wordt voorts bijkomend onderuitgehaald door de vaststelling dat de militieleden blijkbaar geen verdere pogingen ondernamen u na dit ene bezoek thuis nog te vinden. Er kan immers verondersteld worden dat zij, ingeval van een waarachtig relaas, alles in het werk zouden stellen om zekerheid te hebben of u al dan niet was teruggekeerd en u eventueel te vinden. Echter, bij uw overige familieleden blijken ze niet te zijn langsgesgaan. Evenmin blijken ze nog naar het huis van uw ouders te zijn teruggekeerd (CGVS2, p. 16). Dat u voorts ook op de dag van uw vertrek, bij het verlaten van uw ouders hun woning en de rit naar de luchthaven, geen problemen ondervond, is eens zo vreemd. U verklaarde dat uw familie het gevoel had dat hun huis in de gaten gehouden werd en zij daarom wisten dat u er was (CGVS2, p. 16). Weerom in de veronderstelling dat de militieleden effectief naar u op zoek waren én zij ervan uitgingen dat u mogelijks bij uw ouders verbleef, kan verondersteld worden dat zij de woning, dan toch minstens de bewegingen die zich rond het huis afspeelden, in de gaten zouden gehouden hebben. Dat u in staat was om op een veilige manier uw huis te verlaten en de luchthaven te bereiken om vervolgens legaal het land te verlaten ondermijnt eens te meer uw bewering tot op heden door de milities te worden gezocht.

In het licht van voorgaande moet dan ook besloten worden dat evenmin geloof kan worden gehecht aan uw bewering dat uw vader thans niets meer met u wil te maken hebben omdat hij boos is omwille van de problemen die zij, door u, ken(d)(n)en.

Tot slot, doch niet in het minst, dient nog op volgende te worden gewezen. Zo vroeg u pas internationale bescherming in België in september 2020. Desondanks het feit dat u via de gezinsherenigingsprocedure in 2015 recht kreeg op legaal verblijf op het Belgisch grondgebied maakte u uw eigen vrees voor vervolging nooit kenbaar en vroeg u doorheen de jaren nooit zelf internationale bescherming aan. Dit is op zich reeds opmerkelijk indien uw relaas én uw vrees sinds de problemen van uw echtgenoot in 2010, en dit tot op heden, door de milities te worden geviseerd de waarheid betreffen. Nochtans biedt een internationaal beschermingsstatuut u meer zekerheid en garanties. Ook al kan nog enigszins begrip worden opgebracht voor het feit dat u zich voldoende 'beschermd' voelde door uw legaal verblijf op grond van de gezinshereniging, dat u pas in september 2020 uw vrees voor vervolging kenbaar maakte en in eigen naam om internationale bescherming verzocht, is niet ernstig. Immers, uw man zijn vluchtelingenstatus werd reeds in juli 2018 ingetrokken is en deze beslissing werd reeds eind 2019 bevestigd werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Dat u toen niet ook al rekening zou gehouden hebben met het feit dat ook uw verblijfsrecht zou komen te vervallen, mag verbazen. Dit terzijde, in april 2020 kreeg u uitdrukkelijk te horen dat ook uw eigen verblijfstitel niet zou verlengd worden (CGVS1, p. 12). Dat u dan nog vijf maanden wachtte alvorens een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en aldus gedurende een periode van vijf maanden illegaal en risico lopend naar Irak – het land waar u stelt een vrees te hebben voor uw leven en dat van uw kinderen – te worden uitgewezen, is volstrekt onaannemelijk in geval van een waarachtig relaas. Ook deze vaststelling haalt de waarachtigheid, minstens de ernst, van uw beweerde vrees verder onderuit.

Dat u in Bagdad, en bij uitbreiding Irak, werd, en tot op heden, wordt gezocht door de milities die u willen doden, en dit omwille van uw echtgenoot, kan niet worden aangenomen. Dat u bijgevolg niet naar Bagdad/ Irak zou kunnen terugkeren, mede daar uw vader ondertussen niets meer met u wil te maken hebben, kan, gezien de vastgestelde ongeloofwaardigheid van de aangehaalde feiten, bijgevolg evenmin worden weerhouden.

Uit het geheel van voorgaande vaststellingen dient te worden besloten dat u niet heeft weten te overtuigen van het bestaan van gegronde vrees voor vervolging in uw hoofde. Bijgevolg kan de vluchtelingenstatus u niet worden toegekend. Evenmin komt u in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Ook de voorgelegde documenten kunnen geen ander licht werpen op voorgaande: de Irakese identiteitskaarten van u en uw kinderen, het Irakees paspoort van Y., de Irakese nationaliteitsbewijzen van u en Y., het Iraaks nationaliteitsbewijs en identiteitskaart van uw echtgenoot en het uittreksel uit het Iraakse rijksregister tonen louter de persoonsgegevens aan van u, uw echtgenoot en uw kinderen. Deze staan op zich niet ter discussie. Het huwelijkscontract, de foto's van uw huwelijk, de foto's van u aan de universiteit en het document van goed gedrag en zeden bevestigen uw burgerlijke staat alsook het feit dat u aan de unief studeerde en een blanco strafblad heeft, niets en niets minder. Ook deze gegevens worden op zich niet betwist. Voornoemde stukken spreken zich echter niet uit over de feiten die u in Irak zou hebben meegemaakt en omwille waarvan u het land beweerde te hebben verlaten.

De screenshots van uw man zijn facebook, d.d. 2016-2017, waaruit blijkt dat ene L.Y. (...) uw man en uw broer uitmaakt, voegen ook niets wezenlijks toe aan uw relaas. Dergelijke berichten zijn immers makkelijk te manipuleren en de authenticiteit ervan kan dan ook niet worden nagegaan. Bovendien is geenszins duidelijk wie deze persoon is. U verklaarde dat u noch uw man deze persoon niet te kennen maar stelt dat hij veel volgers heeft (CGVS1, p. 15). Wat u hiermee wil aantonen en waarom u deze voorlegt, is ook niet duidelijk. U stelt dat 'u deze gewoon bij heeft'. Er kan nochtans verondersteld worden dat u duidelijk zou kunnen aangeven waarom u bepaalde stukken, die u ter staving van uw relaas aanbrengt, voorlegt en wat u hiermee wil aantonen. Dit terzijde, de berichten zouden bovendien dateren van 2016 – 2017. Sindsdien weet u niets meer van hem en u blijkt ook niet eens te weten of er sinds die posts nog iets geweest is. U denkt van niet (CGVS1, p. 15). Het spreekt voor zich ook deze stukken aldus niet kunnen weerhouden worden als een tastbaar en overtuigend begin van bewijs ter staving van uw asielaanvraag.

De Belgische psychologische attesten bevestigen uw psychologische problemen. Hierin valt te lezen dat u naar aanleiding van sociale en familiale problemen last heeft van een depressie, angststoornissen, nachtmerries en slaapproblemen. Dit wordt op zich niet betwist. Voorts stellen deze attesten dat u een

stresstoornis ontwikkelde omwille van de problemen die u in Irak kende met de milities omwille van uw echtgenoot zijn werk. Dit betreft echter een loutere weergave van uw eigen verklaringen ten aanzien van uw behandelende psycholoog. Dat uw psycholoog weergeeft wat u hem / haar vertelde volstaat geenszins om te besluiten tot de waarachtigheid van uw verklaringen. Een arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen 'letsels'. Desalniettemin moet worden opgemerkt een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen die aan de basis liggen van fysieke, dan wel mentale problemen.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak worden het rapport UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing the Republic of Iraq van mei 2019 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5cc9b20c4.html> of <https://www.refworld.org>), en de EASO Country Guidance Note: Iraq van januari 2021 (beschikbaar op https://easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Iraq_2021.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Irak, dienen de verzoeken om internationale bescherming van Irakezen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Irak. UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas", afhankelijk van de individuele omstandigheden van de zaak, nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld.

In de voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er tevens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Irak verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

De voornoemde aspecten worden in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Irak, die gebaseerd is op het geheel van de landeninformatie waarover het CGVS beschikt (zie infra). Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR-richtlijnen, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Irak regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Irak. In de EASO Guidance Note wordt voorts aangegeven dat er voor geen enkele Iraakse provincie geconcludeerd kan worden dat er sprake is van een situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger louter door zijn of haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige schade in de zin van artikel 15 c) van de (herschikte) Kwalificatierichtlijn.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in Irak, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat zowel de stad Bagdad als enkele omliggende districten. De stad Bagdad stad bestaat uit de volgende negen districten: Adhamiyah, Karkh, Karada, Khadimiyah, Mansour, Sadr City, Al Rashid, Rusafa en 9 Nissan. De provincie bevat verder nog de districten Al Madain, Taji, Tarmiyah, Mahmudiyah en Abu Ghraib. Het gebied rondom de stad Bagdad wordt ook wel aangeduid met de term Baghdad Belts. Het betreft echter geen officiële term in de bestuurlijke indeling van Irak, noch is het een eenduidig afgebakend geografisch gebied. Wel is het duidelijk dat deze Belts zich zowel in de provincie Bagdad als daarbuiten bevinden. De geweldincidenten die plaatsvinden in dat gedeelte van de Belts dat in de provincie Bagdad gelegen is werden mee in rekening gebracht bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad.

Uit een grondige analyse van de beschikbare landeninformatie (zie het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraq.securitysituation20190312.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>; de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/de-veiligheidssituatie-centraal-en-zuid-irak> of <https://www.cgvs.be/nl>; en het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020, beschikbaar op <https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/easocoireportiraqsecuritysituation202010300.pdf> of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat de veiligheidssituatie grondig is gewijzigd sinds 2017.

De veiligheidssituatie in Centraal-Irak en Bagdad werd sinds 2013 grotendeels bepaald door de opkomst van en de strijd tegen de Islamitische Staat van Irak en Syrië (ISIS). Toenmalig eerste minister al-Abadi verkondigde op 9 december 2017 dat het laatste stukje ISIS-territorium op Iraaks grondgebied was heroverd, en dat hiermee een einde was gekomen aan de grondoorlog tegen de terreurorganisatie. De herovering van gebieden bezet door ISIS heeft een duidelijk voelbare impact gehad op de veiligheidssituatie in Centraal-Irak in het algemeen en Bagdad in het bijzonder, met significant minder veiligheidsincidenten en burgerdoden. In de tweede helft van 2019 en de eerste helft van 2020 kon ISIS zich hergroeperen en versterken in rurale gebieden in Centraal-Irak, van waaruit het voornamelijk door middel van guerrillatactieken aanvallen uitvoert. De organisatie slaagde er in gebruik te maken van de verminderde aanwezigheid van Iraakse veiligheidstroepen – dewelke onder andere werden ingezet in de steden om de protesten aan banden te leggen (zie infra) en om maatregelen tegen het Covid-19 virus te handhaven – en verminderde operaties van de internationale coalitie – dewelke onder andere een gevolg waren van Amerikaans-Iraanse spanningen, de Covid-19 pandemie, tijdelijke beperkingen opgelegd door de Iraakse regering en eerdere successen in de strijd tegen ISIS. Desondanks is de positie van de organisatie geenszins te vergelijken met deze van voor haar opmars in 2014.

De provincie Bagdad staat onder controle van de Iraakse autoriteiten waarbij de Iraqi Security Forces (ISF) samen met de Popular Mobilization Forces (PMF) instaan voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving. Volgens de beschikbare informatie is het aantal controleposten in de stad verder gedaald. De controleposten worden bemand door leden van de ISF. De PMF beschikken dan weer over een veiligheidssysteem binnen de wijken zelf. ISIS controleert geen grondgebied in de provincie maar beschikt wel over actieve cellen in de 'Baghdad belts'.

Nadat het aanzienlijke verliezen had geleden in 2017, zijn de activiteiten van ISIS in Bagdad en de 'Baghdad Belts' aanzienlijk verminderd in de daaropvolgende periode. Wel is er sprake van een gedeeltelijk herstel in de cijfers betreffende het aantal aanvallen van ISIS in de rurale gebieden rond de stad vanaf de tweede helft van 2019. Volgens bepaalde bronnen ligt de focus van ISIS op het opzetten en uitbreiden van een ondersteunend netwerk in de noordelijke en zuidwestelijke Baghdad Belts. De focus van de aanvallen van ISIS ligt op de veiligheidsdiensten eerder dan op burgers. Het aantal veiligheidsincidenten, alsook het aantal burgerdoden dat hierbij valt, is evenwel nog steeds beperkt. ISIS bedient zich nog nauwelijks van gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders met infanteriewapens, maar kiest momenteel bijna uitsluitend voor kleinschalige aanvallen, onder andere met explosieven of vuurwapens. Aanvallen waarbij militaire tactieken worden gehanteerd zijn uitzonderlijk. Er vinden nog nauwelijks door ISIS gepleegde zware aanslagen plaats in de provincie. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de ISF en PMF, vinden ook kleinschaligere aanslagen plaats. Ondanks de omvangrijke veiligheidsmaatregelen van politie, leger en milities maken deze aanslagen nog altijd slachtoffers onder de burgerbevolking. De burgerbevolking kan last ondervinden van veiligheidsoperaties uitgevoerd door de ISF tegen schuil- en wapenopslagplaatsen van ISIS. Dergelijke acties vinden vooral plaats in de rurale buitengebieden van de provincie.

Uit het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van maart 2019 en de COI Focus Irak – veiligheidssituatie in Centraal- en Zuid-Irak van 20 maart 2020 blijkt dat het gros van het geweld dat in Bagdad plaatsvindt niet langer toe te schrijven is aan ISIS. Naast het geweld dat plaatsvindt in het kader van de betogingen die sinds het najaar van 2019 gehouden worden (zie infra) is het geweld in Bagdad sinds 2018 hoofdzakelijk persoonlijk, doelgericht politiek of crimineel geweld. Geweld tegen burgers wordt gebruikt om geld te verdienen, of om personen die men als een buitenstaander, politieke tegenstander of behorend tot een andere etnie beschouwt weg te jagen. Dit geweld neemt de vorm aan van (politieke) intimidatie, afpersing, schietpartijen, berovingen, gewapende schermutselingen en doelgerichte moorden. De prominent aanwezige sjiitische milities staan weliswaar mee in voor de veiligheidscontroles en de ordehandhaving in Bagdad maar blijken op hun beurt evenwel, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk te zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Soennieten in Bagdad lopen een groter risico om slachtoffer te worden van sjiitische milities dan sjiieten. De omvang van het sektarisch geweld bereikte na 2014 echter nooit het geweldsniveau van het sektarisch conflict in 2006-2007. Deze milities hebben door de militaire overwinning tegen ISIS verder aan invloed gewonnen, en wensen nu ook politiek kapitaal te slaan uit hun machtspositie. Zij zijn eveneens betrokken bij gewapende confrontaties tussen henzelf en de ISF. Dergelijke clashes vonden meerdere malen plaats in het centraal en oostelijk deel van Bagdad en wijzen op een mogelijke machtsstrijd tussen de ISF en PMF-troepen. De verschillende milities in Bagdad zijn ook verwickeld in een gewelddadige concurrentiestrijd waarbij ze elkaar bekampen. De informatie vervat in het EASO Country of Origin Report Iraq: Security situation van oktober 2020 wijst er niet op dat de situatie sindsdien substantieel gewijzigd is.

De escalatie in 2019 van het conflict tussen Iran, de pro-Iraanse groeperingen en de VS in Bagdad resulteerde in aanvallen op militaire installaties van de VS en de internationale coalitie door eenheden van de PMF of door Iran. Bij deze aanvallen werden ook installaties en manschappen van het Iraakse leger getroffen die zich op dezelfde plaatsen bevonden. Dergelijke aanvallen vonden ook in de eerste helft van 2020 plaats. Het aantal slachtoffers dat hierbij valt, blijft beperkt.

Sinds oktober 2019 vinden er in Bagdad stad grote protesten plaats tegen de heersende politieke klasse, de regering en de buitenlandse inmenging in de Iraakse politiek. Nadat ze eerder in het voorjaar van 2020 grotendeels waren stilgevallen, zijn de demonstraties in mei 2020 opnieuw begonnen. De betogingen zijn vooral geconcentreerd in het centrum van de stad, met het Tahrir-plein en de aanpalende straten als epicentrum van de protestbeweging. Ook op andere plaatsen in de stad vinden demonstraties plaats. Uit de beschikbare informatie blijkt dat de autoriteiten hardhandig optreden tegen personen die betrokken zijn bij de protestacties tegen de regering, en dat er hevige, gewelddadige confrontaties tussen betogers enerzijds en de ordediensten en andere gewapende actoren anderzijds plaatsvinden. De betogers worden blootgesteld aan verschillende vormen van geweld (bv. arrestaties tijdens en buiten de betogingen, beschietingen, enz.). Een minderheid van de betogers gebruikt zelf ook geweld tegen de ordetroepen of op de door hen geviseerde instellingen. Dit politiek geweld is doelgericht van aard en kadert niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden.

Volgens IOM telde Irak op 30 juni 2020 1.382.332 ontheemden (IDP's) en keerden ruim 4.7 miljoen ontheemden ondertussen terug naar hun regio van oorsprong. IOM registreerde de terugkeer van iets meer dan 90.000 IDP's naar de provincie Bagdad. Ruim 38.000 IDP's afkomstig uit de provincie blijven nog steeds ontheemd. Secundaire ontheemding vond slechts op zeer beperkte schaal plaats.

Zij er volledigheidshalve nog op gewezen dat het EHRM in het arrest in de zaak D. et al. V. Roemenië van 14 januari 2020 (zaak nr. 75953/16) zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie in Irak nogmaals heeft bevestigd. Het Hof stelde vast dat er geen elementen voorlagen die erop wijzen dat de situatie in Irak aanzienlijk veranderd zou zijn sinds haar arresten in de zaken J.K. et al. v. Zweden (zaak nr. 59166/12) en A.G. v. België (zaak nr. 68739/14), respectievelijk uitgesproken op 23 augustus 2016 en 19 september 2017, waarin het Hof oordeelde dat de veiligheidssituatie in Irak niet van dien aard is dat de verwijdering van een persoon een schending van artikel 3 EVRM zou inhouden.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke

omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Irakese verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Bagdad in uw hoofde dermate verhogen dat er moet worden aangenomen dat u bij een terugkeer naar Bagdad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Bagdad. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Volledigheidshalve kan hier nog worden opgemerkt het doel van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming niet is om het recht op eerbiediging van het gezin en gezinsleven te horen bevestigen doch wel om na te gaan of verzoekers internationale bescherming nodig hebben tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Vluchtelingenverdrag vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe, quod non in casu, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het komt aan u toe om gebruik te maken van de geëigende procedures die mogelijk kan leiden tot een verblijfsrecht in België op basis van uw gezinssituatie, i.e. een aanvraag tot machtiging van verblijf gericht aan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

Verzoekster voert in haar verzoekschrift de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Wat betreft de weigering van de vluchtelingenstatus, betoogt verzoekster vooreerst dat haar individuele vluchtmotieven nauw gelinkt zijn aan de vluchtmotieven van haar echtgenoot.

Verzoekster benadrukt dat haar echtgenoot op 21 mei 2014 werd erkend als vluchteling hetgeen betekent dat zijn vluchtmotieven als gegrond werden beschouwd. Zij stipt daarbij aan dat ook de intrekingsbeslissing van 24 juli 2018 erkent dat er nog steeds een vrees voor vervolging bestaat in hoofde van haar echtgenoot, gelet op de niet-terugleidingsclausule in die beslissing. Daarin staat: *“Het gegeven dat u omwille van uw verleden bij Al-Sahwa in Irak nog steeds gevisieerd wordt door milities en Al-Qaeda, en vreest hierdoor bij een terugkeer naar Irak gearresteerd of vermoord te worden, werpt evenmin een ander licht op de beoordeling dat u definitief veroordeeld werd voor een bijzonder ernstig misdrijf. Dit element werd echter in rekening gebracht in het advies betreffende een eventuele verwijderingsmaatregel, dat hieronder wordt besproken.*

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de vluchtelingenstatus moet ingetrokken worden omdat de verzoeker een gevaar vormt voor de samenleving omdat hij definitief veroordeeld is voor een bijzonder ernstig misdrijf in de zin van artikel 55/3/1, §1 van de Vreemdelingenwet dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat u noch direct of indirect mag worden teruggestuurd naar Irak. Een verwijderingsmaatregel is niet verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekster benadrukt dat noch de feiten, noch de motieven die tot de erkenning als vluchteling van haar echtgenoot hebben geleid, in twijfel worden gesteld door het CGVS. Zijn vrees voor vervolging in Irak werd als gegrond beschouwd en dan later nog "bevestigd" door zijn hoedanigheid als vluchteling "enkel" werd ingetrokken op basis van strafrechtelijke feiten die hij in België heeft gepleegd. Middels de niet-terugleidingsclausule wordt zijn vrees voor vervolging in juli 2018 ook als actueel beschouwd.

Verzoekster betoogt verder dat haar echtgenoot tijdens zijn eerste asielgehoor, dat heeft geleid tot de erkenning van de vluchtelingenstatus, ook over de bedreigingen en vrees voor vervolging in hoofde van verzoekster heeft gesproken waarbij zij citeert uit zijn gehoorverslag uit 2013-2014, dat zij als stuk 4 bij haar verzoekschrift voegt.

Zij zet hierbij uiteen:

"Hij heeft bovendien uitgelegd waarom zijn echtgenote niet met hem naar het buitenland kon; illegaal reizen was veel te gevaarlijk voor haar (die bovenop zwanger van zes à zeven maanden was met hun eerst kind). Op dezelfde manier heeft verzoekster, tijdens haar asielprocedure, over het dossier van haar man gesproken (ze werd zelfs rechtstreeks ondervraagd door het CGVS), en de nauwe banden met hem en zijn problemen vastgesteld. Een lezing van beide het dossier van de heer A-B en het dossier van verzoekster, laat ons toe te zien dat :

- *de huwelijksbanden tussen de betrokkenen niet in twijfel worden gesteld; dat ze samen twee kinderen hebben;*
- *verzoekster met haar man in Irak woonde vanaf 2009 (na hun huwelijk);*
- *door de functie van de heer A-B (zijn samenwerking met de Amerikanen), ze samen moesten vluchten naar de KAR, Dohuk, voor verzoeksters bevalling;*
- *de heer A-B haastig gedwongen werd uit Irak te vluchten;*
- *ze alles deden om verzoekster naar België op een veilig en legaal manier te laten komen, bij haar man; dat verzoekster zich helemaal alleen voelde zonder haar man en in constant stress leefde tijdens de periode waarin ze apart waren; dat ze ten laste van hem is;*
- *verzoekster bedreigd werd na de vlucht van haar man, door dezelfde auteurs van vervolgingen; dat ze dus problemen heeft gekend door haar man;*
- *beide asielrelaas in overeenkomst komen met elkaar en dat er geen tegenstrijdigheden bestaan;*

Het gedwongen vertrek van verzoeksters echtgenoot, met wie zij sinds 2009 is gehuwd en met wie zij sinds vele jaren een stabiele en ernstige relatie heeft, en de daaruit voor verzoekster voortvloeiende situatie van "isolatie" en angst, volstaan om aan te tonen dat zij zich in een kwetsbare situatie bevindt en dat zij daarom in aanmerking moet kunnen komen voor een verlenging van de aan haar echtgenoot toegekende bescherming. Dit geldt des te meer in het licht van de non-refoulementclausule die in het geval van de heer A-B is opgelegd.

Tot slot, doch niet in het minst, laat de lezing van beide dossiers ons ook toe te zien dat het CGRA - die zonder twijfel over het dossier van de heer A-B bezit - geen zulke lezing heeft gemaakt en vervolgens niet zorgvuldig te werk is gegaan.

Dit blijkt, enerzijds, uit het feit dat veel verklaringen van verzoekster als ongeloofwaardig werden beschouwd terwijl dezelfde (of vergelijkbare) verklaringen van haar man een paar jaren ervoor als grondig werden beschouwd (zie ook infra). Dit blijkt ook, anderzijds, uit het feit dat verschillende bewijsstukken (zoals de foto's van het verbrande huis alsook de Facebook screenshots) als niet tastbaar noch overtuigend werden beschouwd in de zaak van verzoekster, terwijl ze wel als bewijzen werden beschouwd in de zaak van haar man (zie ook infra).

Verzoeksters raadsman had nochtans de aandacht van het CGVS daarop gevestigd tijdens het interview van de betrokkene (gehoorverslag I, pg. 27):

Wilt de advocaat nog iets toevoegen?

"Ik heb verschillende punten: meneer A-B heeft veel documenten neergelegd bij uw diensten toen hij zijn eigen asielaanvraag deed. Ik denk dat het relevant is deze elementen ook in acht te nemen bij het dossier van mevrouw. Want die tonen alle problemen aan die zij in hun land hebben gekend. Ik wil ook de nadruk leggen op het feit dat uw diensten een VS hebben gegeven aan A-B en hem hebben beschouwd als een persoon die vreest voor zijn leven in Irak. Ik heb het al gezegd, Ik wou u diensten informeren dat er een beroep is ingediend van de RvV tegen de beslissing van intrekking van vrouw en kinderen. Die is nog hangende want die werd pas in september 2020 ingediend en ten einde vraag ik uw diensten om rekening te houden met mevrouw die naar voor zijn gebracht. En die ook al bewezen waren door uw diensten. En niet rekening te houden met de beoordeling van de echtgenoot in België

want zij heeft daar niets mee te maken. Mevrouw heeft zonder enige twijfel vandaag haar plicht van medewerking geërbied en het feit dat ze 5 jaar later asiel aanvraagt verandert niets aan haar situatie. Haar asielaanvraag moet zeker niet met de elementen a charge geanalyseerd worden, de problemen zijn nog steeds actueel. Haar ouders zijn terug in Bagdad waar ze zeker niet kan gaan leven. En ze kan zeker ook niet naar de Iraakse KAR gaan. dit ligt niet ver van de rest en ze kan daar geen deftig leven opbouwen. Het zou niet kunnen gebeuren, in België heeft haar man asiel aangevraagd en zij ook en de situatie is compleet anders. En ik zal voor de notities een kopij vragen. Danku.”

Er moet nog toegevoegd worden dat niet alleen Mr A-B, maar ook zijn broers, erkend als vluchtelingen werden in België (zie stukken 3 en 4). Die werden ook vervolgd door de milities en de Iraakse veiligheidsdiensten in Irak omwille van hun band met de Amerikanen. Er blijkt dus dat verzoekster nauwe banden houdt haar man en ook met personen in en haar schoonfamilie die als vluchtelingen erkend werden. Ze heeft dus personen in haar naaste familie die als vluchtelingen werden erkend wegens problemen die rechtstreeks verband houden met die welke verzoekster nadien heeft ondervonden.

Verzoekster benadrukt ook dat de familie in zijn geheel wordt bedreigd en vervolgd, en dat er geen afdoende reden zijn om te beschouwen dat sommige familieleden een gegronde vrees voor vervolgingen hebben en de andere niet. De incidenten dat ze heeft meegemaakt (onder andere de verbranding van haar huis) zijn het bewijs dat verzoekster ook gevisieerd en bedreigd wordt in Irak.

Rekening houdend met alles dat het gezin heeft meegemaakt, dient vastgesteld te worden dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging heeft, en dat de autoriteiten niet in staat zijn om haar te beschermen.”

Verzoekster meent dat in dit geval het gezin moet worden beschouwd als een specifieke sociale groep. Het feit dat verzoekster een familielid is van haar man en van haar schoonfamilie wordt niet in twijfel getrokken door de verwerende partij. De milities en veiligheidsdiensten in Irak vervolgden haar wegens haar familiebanden met de heer A.-B., naar wie zij nog steeds op zoek zijn en voor wie het actueel karakter van zijn vrees voor vervolging als gegrond werd beschouwd. Verzoekster besluit dat de familie van de heer A.-B. werd en nog steeds wordt vervolgd in Irak, dat ieder persoon die een nauwe band met hem en/of met zijn broers heeft zeker in gevaar is en dat in een dergelijke situatie in ieder geval voorzichtigheid moet worden betracht.

Vervolgens gaat verzoekster nader in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht zij deze te weerleggen.

Verzoekster concludeert dat ze coherente et plausible verklaringen heeft afgelegd die totaal overeenkomen, ook met het dossier van haar man. Zij stelt dat ze ook documenten heeft verzameld om haar relaas te steunen en duidelijk haar samenwerkingsplicht heeft nageleefd. Zij heeft specifieke omstandigheden voorgelegd, in verband met haar echtgenoot, en zij heeft ook alle incidenten en verleden bedreigingen die ze heeft meegemaakt in detail beschreven. Zij vreest, als zij naar zijn land van herkomst moet terugkeren, te worden vervolgd, ontvoerd, mishandeld of gedood door de milities, Al Qaeda of de Iraakse veiligheidsdiensten. Deze vrees is gegronnd, gelet op de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van haar man, maar ook haar coherente en plausible verklaringen, en de elementen die werden neergelegd. Die vervolgingen bestaan om politieke redenen (verzoekster is gehuwd met een man die heeft gewerkt met de Amerikanen, wat tegen het beleid van de milities en de Iraakse veiligheidsdiensten ingaat) en ook wegens het behoren tot een bepaalde sociale groep (zij is deel van het gezin/de familie van dhr. A.-B. en zijn broers). Verzoekster kan de bescherming van haar autoriteiten niet krijgen gezien ze deze vreest. Zij stelt al het slachtoffer te zijn geweest van vervolgingen (schietincident in 2010, huis in brand in 2013, en bedreiging in 2015) en meent dat artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet aldus van toepassing is op haar zaak. Verzoekster vraagt als vluchteling te worden erkend, dan wel haar de subsidiaire bescherming toe te kennen en desgevallend de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoekster voegt volgende stukken toe ter ondersteuning van haar verzoekschrift:

“3. Kopie van de tweede interview van de heer A-B (interview in het kader van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus) ;

4. Kopie van de eerste asielinterview van de heer -B (in 2013-2014) ;

5. T.A. ALEINIKOFF, "Quatrième partie, L'appartenance à un certain groupe social", Larcier.”

3. Aanvullende nota's

3.1. Verzoekster maakt op 2 december 2021 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over, waarbij zij volgende nieuwe stukken voegt:

- foto's van haar huis;
- nieuwsberichten over Qais al-Khazali;
- EASO Country of origin information report van maart 2019;
- een video beschikbaar op youtube waarop Qais al-Khazali en Sayed Nouhad te zien zijn.

3.2. Ter terechtzitting legt verzoekster de originele versie van haar aanvullende nota van 1 december 2021 neer.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staaft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling

5.1. Verzoekster vreest bij terugkeer te worden vervolgd door milities, Al Qaeda of de Iraakse veiligheidsdiensten omwille de problemen van haar echtgenoot die leider was van de groep Al Sahwa en die samenwerkte met de Amerikanen.

5.2. In de bestreden beslissing neemt de commissaris-generaal niet aan dat verzoekster door milities en anderen wordt gezocht wegens de werkzaamheden van haar echtgenoot, omwille van volgende bevindingen:

- hoewel haar echtgenoot, wiens vluchtelingenstatus werd ingetrokken, nog steeds beschikt over de hoedanigheid van vluchteling, legt geen enkele dwingende rechtsnorm de Belgische Staat op om internationale bescherming toe te kennen aan iemand, louter omwille van het feit dat hij deel uitmaakt van het gezin/de familie van een persoon aan wie internationale bescherming werd toegekend;
- verzoekster beroept zich op feiten die al meer dan een decennium geleden hebben plaatsgevonden, met name de problemen van haar man in 2010;
- verzoekster heeft nog een vijftal jaar in Irak gewoond naar aanleiding van de problemen van haar man en is pas in april 2015 effectief vertrokken uit Irak; daarnaast blijkt dat verzoekster sinds het vertrek van haar echtgenoot ook herhaaldelijk in Bagdad verbleef, de plaats waar ze vreest voor haar leven;
- het gedrag van verzoekster strookt niet met het gedrag van iemand die haar land uit vrees voor vervolging verlaat, daar ze is teruggekeerd naar Bagdad rond september 2015;
- er kunnen vragen worden gesteld bij de waarachtigheid van twee incidenten in 2010 en 2013 die verzoekster persoonlijk zou hebben meegemaakt in Bagdad;
- verzoekster heeft verder geen andere problemen gekend gedurende haar vijfjarig verblijf in Irak na het vertrek van haar echtgenoot;
- de nodige vragen kunnen worden gesteld bij het beweerde incident van 14 oktober 2015 toen de milities thuis kwamen aankloppen en naar haar vroegen waarbij haar vader blufte dat ze er niet was; tevens wordt geen geloof gehecht aan verzoeksters bewering dat haar vader thans niets meer met haar te maken wil hebben omdat hij boos is omwille van de problemen die zij door haar ken(d)(n)en;
- verzoekster vroeg pas internationale bescherming in België in september 2020;
- de documenten die verzoekster heeft neergelegd, werpen geen ander licht op het voorgaande.

5.2. Uit een lezing van het administratief dossier, 's Raads arrest nr. 229 980 van 9 december 2019 alsook het verzoekschrift en bijhorende stukken, blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven nauw zijn gelinkt met de vluchtmotieven die haar echtgenoot aanbracht in het kader van zijn beschermingsverzoek en die tot de erkenning van zijn hoedanigheid als vluchteling hebben geleid op 21 mei 2014.

Dit neemt niet weg dat elk verzoek om internationale bescherming op zijn eigen merites moet worden beoordeeld. Uit de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling in hoofde van de echtgenoot van verzoekster, volgt dan ook niet automatisch dat verzoekster zelf nood heeft aan internationale bescherming.

Het Hof van Justitie oordeelde reeds dat de richtlijn 2011/95/EU niet voorziet in het verlenen van een vluchtelingenstatus of van een subsidiaire beschermingsstatus aan andere derdelanders dan diegenen die vallen onder de definitie van “vluchteling” en van “persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt” (HvJ 4 oktober 2018, nr. C-652/16, *N. R. K. Ahmedbekova, en R. E. O. Ahmedbekov* punt 48) en dat elke beslissing over het verlenen van een van beide statussen moet worden gebaseerd op een individuele beoordeling om na te gaan of de betrokken verzoeker op basis van zijn persoonlijke situatie voldoet aan de voorwaarden voor het verlenen van de status. Het doel van de richtlijn is immers te bepalen of een verzoeker een gegronde vrees heeft dat hij persoonlijk wordt vervolgd of persoonlijk een risico op ernstige schade loopt.

Hoewel uit het voorgaande volgt dat een verzoek om internationale bescherming niet zonder meer kan worden toegewezen omdat een gezinslid van de verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op ernstige schade loopt, “moet wel rekening worden gehouden met dergelijke bedreigingen waaraan een gezinslid van de verzoeker is blootgesteld, teneinde te bepalen of de verzoeker wegens zijn familieband met die bedreigde persoon, zelf wordt bedreigd met vervolging of ernstige schade” (pt. 49-51). Het Hof verwijst in dit verband meer specifiek naar overweging 36 van richtlijn 2011/95/EU die stelt: “Gezinsleden zijn louter door hun verwantschap met de vluchteling normaal gezien op zodanige wijze kwetsbaar voor daden van vervolging dat zulks een grond voor de toekenning van de status van vluchteling zou kunnen vormen.”

Gelet op wat voorafgaat, kan de commissaris-generaal zich dan ook niet beperken tot de loutere bemerking dat verzoekster zich beroept op feiten die al meer dan een decennium geleden plaatsvonden, zonder dit verder op zorgvuldige wijze te onderzoeken en/of daaraan enige conclusie te verbinden.

Uit het arrest nr. 229 980 van 9 december 2019 blijkt dat verzoeksters echtgenoot in zijn beschermingsverzoek van 6 september 2013 verwees naar zijn problemen in 2010 met militie, Al Qaeda en de Iraakse veiligheidsdiensten als gevolg van zijn leiderschap van Al-Sahwa en zijn samenwerking met de Amerikanen, hetgeen heeft geleid tot de erkenning van zijn hoedanigheid van vluchteling en de toekenning van de vluchtelingenstatus in 2014.

In 2018, dit is acht jaar na de feiten, oordeelde de commissaris-generaal dat verzoeksters echtgenoot nog steeds gevaar loopt in Irak. Immers, in het kader van de beslissing tot intrekking van de vluchtelingenstatus van 20 juli 2018 omwille van strafrechtelijke feiten, gaf de commissaris-generaal uitdrukkelijk aan dat verzoeker noch direct noch indirect mag worden teruggeleid naar Irak omdat een verwijderingsmaatregel niet verenigbaar is met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Er blijkt uit de bestreden beslissing niet dat de commissaris-generaal dit gegeven op voldoende wijze in overweging heeft genomen.

Evenmin blijkt uit de bestreden beslissing noch uit het administratief dossier dat verzoeksters vrees werd beoordeeld in het licht van actuele en objectieve landeninformatie die betrekking heeft op familieleden van Al-Sahwa-leden die met de Amerikanen hebben samengewerkt. Nergens is nagegaan of familieleden van Al-Sahwa-leden heden nog als een risicoprofiel moeten worden aangemerkt. De summiere landeninformatie in het rechtsplegingsdossier laat de Raad niet toe zich hierover op afdoende wijze te informeren.

5.3. Volgens de commissaris-generaal doet het gegeven dat verzoekster nog een vijftal jaar in Irak heeft gewoond en pas in april 2015 vertrok, de nodige vragen rijzen over haar beweerd vrees. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekster in haar verzoekschrift op een aantal elementen wijst die hier een ander licht op zouden kunnen werpen, met name haar zwangerschap in 2010 toen haar man vertrok en haar daarna volgende positie als alleenstaande vrouw met kind, het gegeven dat haar man pas in 2013 in België aankwam en het gebrek aan paspoort voor haar zoon om legaal te kunnen reizen. Dit zijn allemaal elementen die zich in het administratief dossier bevinden maar waarvan niet blijkt dat deze op afdoende wijze in overweging werden genomen, te meer daar de commissaris-generaal opmerkelijk genoeg in de bestreden beslissing verder stelt dat kan worden aangenomen dat het niet evident was om als vrouw alleen met een minderjarig kind Irak te verlaten en de reis naar België te maken.

Nog volgens de commissaris-generaal beschikte verzoekster over alternatieve verblijfplaatsen in Noord- en Zuid-Irak bij familieleden en blijkt nergens uit dat zij aldaar problemen kende en gedwongen moest terugkeren naar Bagdad. De Raad stelt echter vast dat enerzijds niet afdoende rekening is gehouden met een aantal elementen, zoals de verklaringen van verzoekster dat zij niet de mogelijkheid had om een verblijfsvergunning te verkrijgen in de Koerdisch Autonome Regio (hierna: de KAR) en haar verklaringen over de precaire financiële en administratieve situatie van het gezin, en dat anderzijds verzoekster ook niet is gevraagd waarom zij niet in Zuid-Irak bij haar schoonzussen kon blijven.

Waar de commissaris-generaal zich vragen stelt bij de waarachtigheid van de incidenten die verzoekster in 2010 en 2013 zou hebben meegemaakt nadat haar echtgenoot reeds uit Irak was vertrokken, respectievelijk een beschieting en brandstichting van het echtelijk huis alsook een explosie voor het huis, merkt de Raad op dat de verklaringen en documenten van verzoekster niet werden getoetst aan de verklaringen en documenten van haar echtgenoot die in tempore non suspecto werden voorgelegd.

Verzoekster voegt een kopie van het asielgehoor van haar echtgenoot, afgenomen in het kader van zijn beschermingsverzoek van 6 september 2013, toe aan haar verzoekschrift (stuk 4). De Raad stelt vast dat de verwerende partij hierover geen bemerkingen maakt ter terechtzitting. Uit de kopie van het asielgehoor blijkt dat haar echtgenoot toen reeds gewag maakte van verschillende bedreigingen thuis bij de familie van verzoekster die op haar naam kwamen en dit als gevolg zijn werkzaamheden. Haar echtgenoot legde toen ook verklaringen af over de brandstichting van hun echtelijk huis en de explosie voor het huis. Volgens verzoekster zouden de broer en de neven van haar echtgenoot, die ook asiel vroegen in België en vervolgens ook als vluchteling werden erkend, eveneens naar deze brandstichting hebben verwezen. Daarnaast wijst verzoekster er terecht op dat zij documenten heeft voorgelegd die haar echtgenoot ook voorlegde in het kader van de intrekking van zijn vluchtelingenstatus om aan te tonen dat hij het doelwit bleef van bedreigingen en dat de commissaris-generaal een niet-terugleidingsclausule heeft uitgevaardigd.

5.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing nog andere motieven kent, zoals het gegeven dat verzoekster na haar gezinshereniging met haar echtgenoot in België rond september 2015 alsnog terugkeerde naar Bagdad. Hoewel aan dit laatste motief zeker een zwaar gewicht mag worden toegekend, wijst de Raad erop dat dit dient te gebeuren binnen het kader van een algehele en volledige beoordeling van het actueel karakter en de geloofwaardigheid van verzoeksters vrees.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoeksters vervolgingsvrees niet werd beoordeeld in het licht van actuele en objectieve landeninformatie die betrekking heeft op familieleden van Al-Sahwa-leden die met de Amerikanen hebben samengewerkt. Naast de bevinding dat een aantal elementen uit verzoeksters verklaringen niet afdoende in overweging werden genomen, blijkt ook dat haar verklaringen niet werden getoetst aan de verklaringen van haar echtgenoot, afgelegd in tempore non suspecto. Het lijkt de Raad niettemin, in het kader van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, passend om verzoeksters verklaringen over vervolging in het verleden te vergelijken met de verklaringen en het dossier van haar echtgenoot in het kader van zijn beschermingsverzoek in 2013 en de intrekking van zijn vluchtelingenstatus in 2018.

De Raad herinnert eraan dat de commissaris-generaal zijn beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden en moet steunen op een correcte en volledige beoordeling van de feiten en omstandigheden overeenkomstig artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet (HvJ 5 september 2012, gevoegde zaken C-71/11 en C-99/1, Y en Z, pt. 75-77). In casu, kan een zorgvuldige beoordeling van de feiten en omstandigheden niet worden vastgesteld en blijkt verder onderzoek noodzakelijk.

Gelet op wat voorafgaat en gelet op het gegeven dat hij niet de nodige onderzoeksbevoegdheid heeft, ontbreekt het de Raad heden aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg wordt de bestreden beslissing vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 31 mei 2021 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig januari tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES